

is helyet kaptak a fesztivál programjában, ezek közül a legemlékezetesebbek a Salzburgi Mozarteum Zenekarának, a régi-zene együttes, az English Concert és Andrew Manze hegedűművész fellépése volt.

Természetesen a nem évfordulókhoz kötődő hangversenyek is többnyire nagyszerűek voltak: Maxim Vengerov hegedűművész sikerét kevés koncert szárnyalta túl, a Fischer Iván vezette Fesztiválzenekar a rendkívül fiatal Lang Lang zongoraművésszel közös estjén aratott babérokat, Lang Langot a közönség az első ütemektől kezdve a szívébe zárta. Az

Accademia di Santa Cecilia, Olaszország egyik legnevesebb együttese először játszott a tavaszi fesztiválon Érdekes volt a szimfonikus dzsesszkoncert is, amelyen többek között Szabados György Kantáta férfikarra című művének ősbemutatója hangzott el, és természetesen Rác Zoltán jubileumi hangversenyéről is szólni kell, amelyet művészi pályafutásának huszonötödik évfordulója alkalmából rendeztek. Charpentier ősbemutatója, amelynek tavalyi világpremierjét a Versailles-i Opera zeneigazgatója, Olivier Schneebeli vezényletével, Alföldi Róbert rendezésében magyar

művészek közreműködésével mutatták be a Versailles-i Királyi Kastély barokk zenei fesztiválján, igazi csemegének számított, hiszen második előadását itt Budapesten tartották a Három bibliai történetnek. Nemcsak azért volt érdekes, hiszen Charpentier műve több száz évvel később csendül fel először, mindezt a felejthetetlen előadás tette különlegessé. Szintén ritkasággal állt elő a Tomkins Énekegyüttes, amikor az Ars Longa Kamaregyüttes közreműködésével a Mátyás-templomban Andreas Rauch ünnepi kantátáiból állította össze műsorát. *Pál Eszter*

„Minden lépésemmel jobb helyzetbe szeretném hozni az együttest!”

Gyüdi Sándor hét sikeres év után ismét pályázik a Szegedi Szimfonikusok vezetésére

Gyerekként a muzsikát jobban szerette annál, hogy megélhetési forrásnak tekintse, ezért először matematika-fizika szakon szerzett diplomát. A zene azonban mindennapjai egyre nélkülözhetetlenebb részévé vált, így kórust alapított, majd a Zeneakadémia elvégzése után elfogadta a Szegedi Nemzeti Színház meghívását, s az operatagozat karigazgató-karmestere lett. Később, számos közös koncert után vezetőjéül választotta a Szegedi Szimfonikus Zenekar, Gyüdi Sándor éveken át sikerrel irányította az együttes életét, s kiemelkedő zenei és előadóművészi tevékenységéért idén a Liszt-díjat is átvehette. Most ismét megpályázza az igazgatói-karnagyi posztot, hiszen még számos tervét szeretné megvalósítani, s a zenekar értékes művészi munkájához is egyre jobb feltételeket kíván teremteni.

– Gordonkázni, majd énekelni tanult, s már gyerekkorában is jelentős zenei tehetségnek tartották, mégis első diplomáját matematika-fizika szakon szerezte. Miért nem rögtön a zenei pályafutását folytatta?

– Bár a téma gyermekkorom minden határpontján, az általános iskolai, majd a középiskolai tanulmányok végén felmerült, valahogy mégsem akartam hivatásos muzsikusi pályára lépni, talán éppen azért, mert sokkal jobban szerettem a zenét annál, semhogy megélhetési kérdéssé tegyem, s ezzel a zenélésemnek „anyagi” vonatkozásai is legyenek. Másrészt kamaszkorban az ember önmagának is kíméletlen kritikusa, így én sem éreztem magam elég tehetségesnek ahhoz, hogy igazán alkalmas legyek a művészi munkára. Nem is voltam kiemelkedő hangszerjátékos, bár örömmel – igaz, mérsékelt szorgalommal – csellóztam tizennyolc éves koromig. A zeneművészeti szakkö-

zépiskola helyett ezért a gimnáziumot választottam, majd a felsőoktatásban is civil pályát: a szegedi egyetemet. Gimnáziumi tanár akartam lenni, és bár a bölcsész szakok is érdekeltek, végül a matematikát és mellé a fizikát választottam.

– S később mi fordította ismét a muzsika felé?

– A zenélést természetesen nem hagytam abba, sőt, Szegedre kerülve egyre inkább ezzel foglalkoztam. Egyetemista barátaimmal megalapítottam a Canticum Kamarakórust, és az együtténeklés, darabtanulás folyamán valahogy „kiválasztódtam” arra a feladatra, hogy szakmailag is irányítsam az együttest. Ennek a kihívásnak minél jobban meg akartam felelni, ezért sokat foglalkoztam az ehhez szükséges területekkel, például énekelni tanultam. S ha már úgy alakult, hogy rendszeresen vezényelhettem egy ilyen kiváló, rövid idő alatt nemzetközi sikereket elérő

együttest, a dirigálás terén is igyekeztem egyre jobbá válni. Közben azt vettem észre, hogy zenéléssel töltöm az időm túlnyomó részét, a muzsika és nem az egyetemi tanulmányok érdekelnek igazán. Bár a saját képességeimről alkotott véleményem lényegében nem változott, rájöttem, hivatásként is a zenével szeretnék foglalkozni. S annak ellenére, hogy másodéves egyetemistaként már eldöntöttem, nem matematikát, hanem elsősorban éneket akarok a gimnáziumban tanítani, csak az egyetemi diploma megszerzése után felvételiztem a Zeneakadémiára.

– Közel húsz esztendeje, 1988-ban – miután dirigensi diplomáját is megszerezte –, szerződött a Szegedi Nemzeti Színházzal. Miért erre a teátrumra esett a választása?

– A színház választott engem. Zeneakadémistaként városi ösztöndíjjal tanultam, cserébe azt vállaltam, hogy a számomra

kijelölt szegedi intézményben dolgozom majd öt éven keresztül. Oberfrank Géza, az akkori főzeneigazgató jelen volt egy hangversenyen, ahol kórust vezényeltem, és fantáziát látott bennem. Behívatott hát a városházára, ott pedig feltették nekem a kérdést, mit szólnék hozzá, ha a diploma megszerzése után karigazgatóként szerződtené a Szegedi Nemzeti Színház. Az ajánlatot örömmel elfogadtam.

– *Gondolom annak, hogy énekelt, kórust alapított és vezetett, nagy hasznát látta operakarmesterként is...*

– Én is így érzem. Az opera műfajában sokat számított az, hogy valóban komolyan tanultam énekelni, sokkal többet, mint bárki, aki a zongora mellől áll fel dirigálni. Ha ma arra kell felelnem, mi az eredeti hangszerem, akkor leghelyesebb énekesnek mondanom magam, mert bár több instrumentumon is tanultam, talán az éneklés területén jutottam a legtovább, s nem is csináltam rosszul. Karigazgatói munkámban pedig a kórusvezénylés terén szerzett tapasztalatok segítettek sokat. A Canticumot, a Szegedi Egyetemi Énekkart vezetve már vagy ezer énekkari próbát tartottam, mire a profi pályám elkezdődött; ez természetesen előny ahhoz képest, ha valakit a korrepetitorok közül emelnek ki karigazgatónak. Maga az operavezénylés is nagyon hamar elért: számos zongorás színpadi próbán, amikor kórusnak is meg kellett jelenni, a darab szólistákkal vagy zenekarral próbáló karmestere helyett engem írtak ki dirigálni, tehát nem csupán az énekkari részekből, hanem a teljes darabból felkészültnek kellett lennem. Rövid idő elteltével néhány vezető énekes mondogatni kezdte az operavezénylőnek, hogy ez a gyerek egészen ügyes... Így bizalmat és feladatokat kaptam: a színházban töltött második évadomban már az operai árokban találtam magam. Igaz, először próba nélkül, rögtön egy előadáson kellett kézbe vennem a pálcát, de úgy látszik, beváltam, mert egyre több produkciót bízta rám.

– *Hogyan érezte magát a Tisza-parti színházban? Mi mindent köszönhet az ottani éveknél?*

– Talán az eddigiekből is kiderült: remekül éreztem magam, ugyanakkor rengeteget kellett tanulnom. Szerencsére volt kitől: az említett beugrásomkor a Don Pasquale címszerepét Gregor József énekelte, több „érdemes művész” partnerrel.

A kiváló énekesektől pedig nagyon sok mindent el lehetett sajátítani... Egyébként már a zeneakadémiai éveim második felében, amikor tudtam, milyen feladat vár rám, tudatosan készültem az operai feladatokra, az igazi tanulás azonban az volt, amikor a főnökeim, Oberfrank Géza, később pedig Pál Tamás próbamunkáját leshettem el. Ráadásul nem csupán passzívan, hanem aktívan is részt vehettem a produkcióik előkészítésében.

– *1992-ben a torinói Teatro Regio vendégkarigazgatója volt. Milyen ismereteket szerzett az olasz színház működéséről, az ottani együttesekről? Volt olyan tapasztalata, amelyet az itthoni munka során is hasznosítani tudott?*

– Torinóba úgy kerültem, hogy egy extra kórusfeladatokkal járó bemutatóhoz „nemzetközi szaktekintélyt” kerestek karigazgatónak, és egy neves impresszáriónak elhitték, hogy én az vagyok. Ekkor – ha csak a hivatásos éveimet számítom – mindössze négy év gyakorlattal rendelkeztem... A feladat tehát az volt, hogy ennek a magas elvárásnak megfeleljek Itália egyik leggazdagabb és legkiválóbb operaházában. Számomra is kérdés volt, hogy kilépve az itthoni közegből, ahol a kollégák szeretnek, mert normális embernek, jó főnöknek stb. tartanak, s mindez nyilván a szakmai megítélésemet is pozitívan befolyásolja, mit érek egy idegen környezetben, ahol semmi más nem is derülhet ki rólam, csupán a szigorúan vett szakmai tudásom. Fontos volt megtapasztalnom, hogy más közegben, idegen nyelven is sikeresen tudok-e „működni”, de szerencsére azonnal elfogadtak és értékelték

ték a munkámat. Mindez megnyugvást, biztatást adott a pályám folytatásához. Amit konkrétan az olasz operaházak működéséről, a teljesen piacodott művészeti életéről belülről megláthattam, az – kiegészülve számos külföldi vendégszereplés tapasztalataival – nagyon sok értékes aspektust adott az itthoni munkához. A zenei tapasztalatokon túl fontos szempontokat nyertem vezetői tevékenységemhez, amelyet a nálunk is jelentős változásokat hozó kilencvenes éveket követően tudtam jól használni.

– *Ebben az időben mind szorosabbá vált a kapcsolata a Szegedi Szimfonikus Zenekarral, majd 1999-ben az együttes igazgató-karmestere lett. Milyen elképzelésekkel, tervvel kezdett neki a munkának?*

– Itt is a zenekar választott engem. Egyáltalán nem gondoltam arra, hogy induljak a meghirdetett pályázaton, de az együttesből küldöttség érkezett hozzám, s részvételre biztattak. Váratlanul ért a felkérésük, de nagyon jól esett, mivel a zenekar a velem való sokéves tapasztalatok alapján „hívott meg”. Nem csupán operaelőadásokon dirigáltam rengetegszer a Szegedi Szimfonikusokat, hanem – elsősorban operaturnékon – vezetőként is megismerhettek. Számos koncerten – főként az oratóriumesteken – is előtűk álltam vendégként. Vezetőként a terveim elsősorban arra irányultak, hogy rendbe hozzam a zenekar dolgait: felrázzam magát az együttest, a társulaton belül nyugodt légkört alakítsak ki a szakmailag igényes munkához, megoldjam a külső kapcsolatok régóta húzódo problémáit,

azaz rendezem a Szegedi Nemzeti Színházzal kialakult feszültségterhes viszonyt, növeljem a zenekar presztízsét a fenntartó szegedi önkormányzat valamint az egész város előtt, s megváltoztassam azt a magyar zenei életen belüli elszigeteltséget, amelybe az együttes az azt megelőző években fokozatosan belesodródott. A szimfonikus irodalom terén nem voltak széleskörű tapasztalataim, ezért sok kiváló vendégdirigenszt igyekeztem meghívni a zenekar koncertjeire, s ezen túl pedig arra törekedtem, hogy a többé-kevésbé állandó, folyamatos együttműködéshez is jelentős karmestereket nyerjek meg. Az együttes sokat fejlődött, a szegedi közönség pedig rengeteget nyert Lukács Ervin, majd Fürst János koncertjeivel.

– *Hogyan fér meg az operai, zenekarvezetői feladatokkal a Vaszy Viktor Kórus irányítása?*

– Vaszy Viktor, a legendás karmester alakította ki a szimfonikus zene, opera és oratórium, e három különböző, de szorosan összefüggő műfaj gazdag szegedi hagyományait. Maga vezette az operatársulatot – volt idő, amikor egyben színházigazgató is volt –, ő vitte keresztül az önálló Szegedi Szimfonikus Zenekar létrehozását – természetesen ő maga lett igazgató-karnagy –, és ő alapította a városi oratóriumkórust, melyet haláláig vezetett is. Az idők azóta sokat változtak, de Vaszy példájából ma is érvényes az a szemlélet, hogy egy vidéki város zenei életében ezeket a műfajokat egységben kell szemlélni. Én sem tehetségben, sem munkabírásban nem vagyok Vaszyhoz mérhető, de a munkámban a szimfonikusok igazgatása és dirigálása mellett jól megfér az oratóriumkórus – a mai Vaszy Viktor Kórus – vezetése valamint a színház egy-egy operaprodukciójának vezénylése.

– *Mennyiben teljesültek elképzelései, s miben változott meg a zenekar a közös munka során?*

– Terveim részben valóra váltak, bizonyos ötletek megvalósulásán azonban még sokat kell dolgozni. A zenekar ügyeit sikerült rendezni, azaz a várossal, a társintézményekkel való kapcsolatot a nyugodt és konstruktív együttműködés jellemzi. Az együttes megbecsült szereplője lett a magyar zenei életnek, és külföldről is rangos meghívásokat kap. Bár rengeteg a feladat, a zenekar művészei

nagyon sokat dolgoznak, a művészi munka jó légkörben folyik. A legfontosabb változás talán a külső-belső rendezettség, a nyugalom és a kiegyensúlyozottság.

– *Van az együttes repertoárjában, hangzásában Önre jellemző sajátosság?*

– Ezt nehéz éppen nekem megítélnem. A repertoárt illetően biztosan jellemző, hogy ez az együttes az operajátszásban – természetesen az Operaház zenekarát leszámítva – a legnagyobb tapasztalatokkal rendelkező hazai zenekar. Ez olyan érték, amelyre a műsorrend kialakításánál is építhetek. Az oratórium gazdag szegedi hagyományainak ápolásaként a műfaj a mostani műsorrendben is hangsúlyosan jelen van. A szimfonikus irodalom határai is – mind a régebbi stílusok, mind a kortárs zene irányában – talán szélesebbé váltak működésem idején. Felfogásom szerint Dél-Alföld egyetlen hivatásos zenei együtteseként a lehető legtágabb műfaji és stílári körben kell a közönség számára az élő koncert élményét biztosítanunk. Művészi törekvésem pedig nem lehet más, mint az, hogy a „mindenevő” zenekar ezt a sokféleséget valóban differenciáltan, minden területen a korszerű előadói követelményeknek megfelelően és hitelesen tudja megjeleníteni.

– *Mire a legbüszkébb az utóbbi hét, a Szegedi Szimfonikusok élén töltött esztendőből?*

– Itt számos hazai és külföldi sikert említhetnék, mások, valamint jómagam által dirigált koncerteket, operaelőadásokat, hangfelvételeket, de valahogy magára az egész sorozatra vagyok a legbüszkébb, arra munkára, ahogyan mindezt elértük, arra a kiváló zenekarra, amely mindebben a partnerem.

– *Nem lehet túl egyszerű feladat egyszerre az igazgatói és a karmesteri posztot is betölteni...*

– Nem könnyű, de számos előnnyel jár. Több szomorú példán keresztül láthatjuk, milyen nehéz egy zenekarnak két olyan embert találnia, akik a maguk területén határozottan lépnek fel vezetőként, ráadásul tartósan és jól tudnak együttműködni. Ha egy vezető karmester erőteljesen érvényesíti az általa fontosnak tartott művészi érdekeket, sokszor kerülhet konfliktusba az ettől gyakran eltérő intézményi szempontokat megjelenítő igazgatóval. Ha pedig két erőteljes egyéniségről van szó –

márpedig egy intézményvezetőnek és egy karmesternek is egyaránt autoriter személyiségnek kell lennie –, akkor valószínű, hogy a kompromisszum-készség mindkét oldalról korlátozott. A két feladatkör egy személyi betöltése tehát számos előnnyel járhat. A döntési jogkörök, a felelősség, a zenekar képviselésének kérdései egyértelműek. Meggyőződésem, hogy a színházaknál ma is tipikus modell, a szakmai és intézményi vezetés egyszemélyi megoldása, azaz, hogy a színházak igazgatói szinte kivétel nélkül rendezők, a zenekaroknál azért van másképp, mert általában a karmesterek érdeke a sok vendégszereplés, az intézményvezetés felelősségének viseléséhez pedig mindennapos jelenlétre volna szükség. Én egyébként ennek a kétszeres tehernek a viselését úgy oldom meg, hogy kevesebbet dirigálok, mint általában a vezető karmesterek, és számos jó vendégdirigenszt hívok. Ezzel a közönség is jól jár, és a változatosság a zenekar számára is kedvező.

– *Megfér két karmester egy együttesnél? Hogyan tud együttműködni a művészeti vezetővel, Fürst Jánossal? Milyen Önök között a munkamegosztás?*

– Fürst János a szegedi bérleteinkben kétszer annyi koncertet dirigál, mint én, részt vesz az évad műsortervének kialakításában, szavának komoly súlya van minden lényeges kérdésben; próbajátékokról, kinevezésekről, meghívásokról szóló döntések során. Ezen túl a művészeti vezető cím nálunk nem jelent folyamatos munkát. Az évad meghatározott periódusaiban van nálunk, és a vele való együttműködésből – tehetsége, tapasztalatai és bölcsessége révén – sokat tanul a zenekar, ráadásul épülök én magam is.

– *Koncertdirigensként és operakarmesterként is rendszeresen pódiumra lép. Melyik milyen kihívásokat kínál?*

– Operát dirigálni – praktikus értelemben – talán komplikáltabb feladat: többféle hangzás-csoportot (zenekart, magánszereplőket, énekkart) kell összetartani, akiknek a térbeli elhelyezkedése is bonyolult, ezért vezénylés közben sokkal több gyakorlati problémát kell megoldani, mint a koncertpódiumon. Nem mondanám ugyanakkor, hogy hangversenyt dirigálni „könnyebb”. Más dolgok kerülnek a fókuszpontba, minden egyes hangnál a perfekció magasabb szintjét kell megcéloznunk, mert egyetlen eszközünk a zene, míg az

operában az interpretációt az átélhető cselekmény drámai sodra, a színpadi megvalósítás ezer lehetősége segíti. Az én dirigenszi személyiségem kialakulásában nagyon sokat jelentett az operavezénylés. Azelőtt tartózkodóbban, szemérmesebben, távolságtartóbban dirigáltam. A drámai zenék dirigálásakor ebből ki kellett lépni; a karmester nem rejtheti el a személyiségét, „a véres szívét ki kell tennie a pultra”, mert különben hitelét veszti a „zenével való bíbelődése”. Később rájöttem, hogy végül is minden zene valahol drámai...

– Sokan azt állítják, demokratikus módszerekkel nem lehet irányítani sem egy zenekart, sem egy színházat. Ön hogyan vélekedik erről?

– Nem osztom ezt a nézetet. Nagyon kevés olyan kérdés van, amelyben valóban csak az egyszemélyi döntésnek van helye, és még ezekben a helyzetekben is érdemes meghallgatni mások véleményét. Egy művészeti intézményben valóban sok olyan szituáció akad, ahol nem objektív paraméterek határozzák meg a követendő irányt, ezért könnyű vitatni, hogy egy adott döntés helyes-e. Kényelmesebb ugyan – az Ön kérdésében szereplő közhelyre hivatkozva – kizárni ezekben az ügyekben a konzultációt, de meggyőződésem szerint egy színház, egy zenekar művészei akkor adják teljesítményük legjavát, ha közülük van a döntésekhez, ha ezáltal magukénak érzik a társulat terveit, részt vállalnak a gondok közös megoldá-

sában. Nyilván a műsor, a próbarend, a felkért vendégek listája nem alakulhat ki szavazás útján, de oda kell figyelni az együttes tagjainak véleményére. Másrészt a döntés felelőssége alól sem szabad kibújni valamiféle közakaratra való hivatkozással.

– *Április 21-én járt le a Szegedi Szimfonikusok igazgató-karnagyi posztjára kiírt pályázat beadási határideje. Pályázik?*

– Igen. Egy vezetői program nem egy-két évre szól, nagyon sok eleme nem teljesíthető egyetlen vezetői ciklus szűkre szabott ideje alatt. Olyan tervek megvalósításába kezdtem bele, melyeket szeretnék célba is juttatni. Nagyon tudok örülni annak, ha a zenekar valamilyen kérdés megoldásával jobb helyzetbe jut, pl. sikerül megszerezniünk egy kiváló hangszert, szerződtenünk egy nagyszerű művészt vagy életre hívunk egy vonzó programot. Ha egy vendég dirigálásával nagyszerűen játszik az együttes, s én ezt a nézőtérrel hallgatom, a féltékenység szikrája sem lángol fel bennem, ellenkezőleg, komoly sikerélményt érzek én magam is. Amíg ezek a dolgok örömet adnak, addig érdemes nem csupán a dirigenszi pálcát forgatnom, hanem folytatnom az intézményvezetői munkát is.

– *Milyen újabb tervei, célkitűzései vannak a következő öt esztendőre?*

– Általános céljaim változatlanok: minden lépéssel jobb helyzetbe szeretném

hozni a zenekart, egyre jobb feltételeket szeretnék teremteni az értékes, művészi munkához. Ez egyaránt jelenti a tárgyi, pénzügyi, személyi és szellemi feltételeink javítását. Ha egy alkalmas teremben, megfelelő hangszerekkel, szakmailag felkészült, körülményeikkel többé-kevésbé elégedett művészek nyugalmas és koncentrált munkával értékes koncertprogramot készítenek elő egy jó karmesterrel, akkor a műsort egy kitűnő hangversenyteremben előadva kiváló minőségű lehet a megszólaltatás is, az élmény befogadására kész közönség számára pedig a koncert igazi értéket teremthet; ebben a mondatban van összesűrítve mindaz, amin továbbra is szeretnék dolgozni. A konkrét tervek közül kiemelném a két legnagyobb volumenűt. Úgy néz ki, hogy a zenekar rövidesen új székházba költözhethet: a Szegedi Szimfonikusok egy jó elhelyezkedésű, patinás, építészeti és műemléki szempontból értékes épületben nyernek elhelyezést, ahol kialakítható a megfelelő próbaterem, s a működés egyéb feltételei (szólampróba-termek, raktárak, irodahelyiségek, közösségi terek) is sokat javulnak a jelenleg használt lerobbant kultúrházhoz képest. Másrészt talán teljesül végre a szegedi zenei élet több évtizedes vágya, körvonalazódnak ugyanis egy városi koncertterem megépítésének tervei. A beruházást egy évtizeden belül szeretnék megvalósítani, de ehhez még számos feltételnek teljesülnie kell, így ez még a jövő zenéje...

R. Zs.

„A zene valóban jusszon el a hallgatókhoz!”

Fókuszban a közönségnevelő hangversenyek

A Nemzeti Kulturális Alap (NKA) idei pályázati kiírásában külön, a következő szöveggel szerepel a koncertszerű rendezvényekre igényelhető támogatás: „előnyt élveznek azok a rendezvények, amelyek szerkesztési ötletekkel, újszerű formai keretek kialakításával, szakszerű moderálással, az ifjúság megszólításával segítik az értékes zene befogadását.” Szirányi János, a Zenei Szakmai Kollégium elnöke elmondta, várják a különböző ötleteket, s bíznak abban, hogy az NKA támogatásával számos olyan hangverseny is születik majd, amely a közönségnevelésre is jó hatással lesz.

– *Ez a kiírás milyen változást jelent az előző évekhez képest?*

– A hangverseny-pályázatoknál eddig is több altémában lehetett jelentkezni, tavaly például külön kategóriát képeztek a családi, ifjúsági programok vagy az úgynevezett szendvics-koncertek, amelyeknek műsorában a klasszikus darabok mel-

lett kortárs műveknek is szerepelniük kellett. Ezek a kategóriák részben beváltak, de akadtak olyanok is, amelyek nem hozták meg a kívánt eredményt. Ezért most úgy döntöttünk, két nagyobb típusra fókuszáljuk a hangversenyrendező pályázók figyelmét: az új zeneművek bemutatására, valamint a „koncertszerű rendezvények-

re”. Azért választottuk ezt az elnevezést, mert ez utóbbi fogalomba rengeteg minden belefér, s így egyaránt lehet családi programokkal, kakaókoncertekkel, matinékkal és persze beszélgetős, moderált műsorokkal is pályázni. Mi magunk is azt várjuk a hangversenyrendezőktől, hogy jobbnál-jobb, érdekesebbnél érdekesebb